

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

13 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:

președinte
judecători

**Iurie DIACONU
Liliana CATAN
Ion GUZUN**

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Țurcanu Svetlana, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2021, în cauza penală privind-l pe

GAIȚĂ Andrei XXXXX, născut la
XXXXX, originar și locuitor al XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.10.2016 - 04.12.2019;

Instanța de apel: 29.01.2020 – 10.03.2020;

29.03.2021 – 09.06.2021;

Instanța de recurs: 25.06.2020 – 26.01.2021;

23.08.2021 – 13.10.2021.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 04 decembrie 2019, Gaiță Andrei a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Gaiță Andrei a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe termen de 4 ani, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 1 an.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt că, Gaiță Andrei la 07 iunie 2016, aproximativ la ora 17:00, acționând intenționat dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor lor, prevăzând urmările lor și dorind în mod conștient survenirea acestora, urmărind scopul dobândirii ilicite prin metoda sustragerii în mod deschis a bunurilor altei persoane, împreună și prin înțelegere prealabilă cu minorul XXXXX, conducând o motocicletă ce aparținea ultimului, deplasându-se pe o stradă în XXXXX, în mod deschis, în prezența proprietarului au sustras de la marginea drumului public un gânsac ce aparținea

localnicului Sușinschi Mihail XXXXX, cauzând acestuia un prejudiciu material în sumă de 250 lei.

Gaiță Andrei a fost învinuit și de faptul că în același timp și loc, împreună cu minorul XXXXX, cunoscând cu certitudine despre vârsta minoră a acestuia și folosindu-se de faptul vulnerabilității ultimului, intenționat, urmărind scopul provocării dorinței minorului XXXXX de a participa la infracțiune, l-a atras pe ultimul în activitate criminală, instigându-l la săvârșirea sustragerii deschise a unui gânsac cu costul de 250 lei ce aparținea lui Sușinschi Mihail.

3. Procurorul a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei penale cu adoptarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-l recunoaște pe Gaiță Andrei vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de:

- art. 208 alin. (1) Cod penal și a-i aplica pedeapsă sub formă de închisoare pe termen de 1 an;

- art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal a-i aplica pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu amendă în mărime de 600 u.c., echivalentul a 12.000 lei.

În conformitate cu art. 84 alin. (1) și alin. (2) Cod de procedură penală, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, a-i stabili lui Gaiță Andrei, pedeapsa definitivă pe termen de 5 ani și 6 luni de închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 600 u.c., echivalentul a 12 000 lei.

În argumentarea apelului, procurorul a invocat că prima instanță, la pronunțarea sentinței de achitare a inculpatului pe capătul de acuzare adus în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal, incorect a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, stabilite atât în cursul urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești.

Apelantul a menționat că din declarațiile martorului minor XXXXX, dar și ale inculpatului făcute în cadrul ședinței de judecată, s-a constatat cu certitudine că inculpatul se cunoștea de mai mult timp cu minorul XXXXX, erau consăteni și prieteni. Cunoștea că el este elev la liceul din sat și respectiv, că nu a atins vârsta majoratului. La comiterea infracțiunii de sustragere Gaiță Alexandru își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor lor și le-a admis în mod conștient.

La fel, urma să aprecieze critic și declarațiile martorului XXXXX or, ultimul este prieten cu inculpatul și putea fi determinat de a face declarații favorabile inculpatului și în cazul de față s-a adevărit faptul că inculpatul Gaiță Andrei, a acționat în scopul determinării minorului XXXXX la comiterea faptei de jaf.

Mai mult, prin sentința Judecătoriei Rezina din 31 octombrie 2016 (dosar nr.1-158/2016), procesul penal în cauza penală privind învinuirea lui XXXXX de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, a fost încetat în legătură cu faptul că părțile s-au împăcat, ultima având autoritatea lucrului judecat. Potrivit sentinței nominalizate, s-a constatat că „ ...la 07 iunie 2016, aproximativ la ora 17:00, inculpatul minor XXXXX, împreună cu Gaiță Andrei, la

propunerea ultimului, având scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, aflându-se în stradă în XXXXX, în mod deschis au sustras un gânsac, ce aparține cet. Sușinschi Mihail XXXXX, cauzându-i un prejudiciu material considerabil în mărime de 250 lei.. ”.

Prin urmare, existența unui act de condamnare în privința minorului XXXXX, pentru aceleași fapte comise și de către inculpat, arată clar coparticiparea acestora la comiterea infracțiunii de jaf și de aici nemijlocit intenția inculpatului de atragere a minorului XXXXX, în activitatea infracțională.

Considera acuzatorul de stat că, nerecunoașterea vinovăției de către inculpatul Gaiță Andrei pentru atragerea minorului XXXXX la activitate infracțională constituia doar un mijloc de apărare, în situația în care circumstanțele de fapt dovedesc scopul și intenția acestuia, dar și legătura cauzală dintre fapta infracțională și urmările prejudiciabile. La fel, existența sentinței în privința minorului XXXXX, are autoritatea lucrului judecat, fiind inadmisibilă constatarea lipsei vinovăției lui Gaiță Andrei pentru fapta de atragere a minorului la săvârșirea faptei infracționale.

Procurorul a mai invocat că pedeapsa aplicată de către prima instanță este prea blândă și nu va contribui la corectarea inculpatului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 martie 2020, a fost respins, ca nefondat, apelul procurorului cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În argumentarea soluției instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras concluzia că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal.

Astfel, nici una din probele acumulate la urmărirea penală și cercetate în ședința primei instanțe și instanței de apel nu confirmă vina inculpatului privitor la atragerea minorului la activitatea infracțională.

Cu referire la declarațiile părții vătămate Sușinschi Mihail și a martorilor Vascan Filip, Arhirii Vladimir și XXXXX, probe aduse de către procuror în susținerea învinuirii inculpatului, instanța de apel a menționat că acestea corespund și coroborează cu declarațiile inculpatului și demonstrează cu certitudine nevinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal, privitor la atragerea minorului la activitatea infracțională. De asemenea, inculpatul a negat că ar fi fost inițiatorul sustragerii și implicit, că l-ar fi atras pe minorul XXXXX la activitate criminală.

În continuare instanța de apel a considerat nefondată și poziția apelantului precum, că prin sentința Judecătoriei Rezina din 31 octombrie 2016, procesul penal în cauza penală privind învinuirea lui XXXXX de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, a fost încetat în legătură cu faptul că părțile s-au împăcat (f.d. 111, 112) și această sentință are autoritatea lucrului judecat, or inculpatul n-a participat în cadrul examinării acestui proces penal și nici măcar nu a fost audiat în cadrul acestui proces.

Apreciind din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității

toate probele administrate, instanța de apel a remarcat, că nu i-au fost prezentate probe privind faptul, că inculpatul a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 208 alin. (1) Cod penal.

Astfel, instanța de apel a statuat că, acuzatorul de stat nu a prezentat nici o probă care ar fi demonstrat vinovăția inculpatului Gaiță Andrei în săvârșirea infracțiunii imputate lui, în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, respectiv prima instanță, în prezența circumstanțelor analizate mai sus, corect a concluzionat că Gaiță Andrei trebuie să fie achitat pe art. 208 alin. (1) Cod penal, din motivul lipsei în acțiunile sale a faptului infracțiunii.

6. Procurorul a declarat recurs ordinar împotriva deciziei instanței de apel, solicitând casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudicare. Invocând temeiurile pentru declararea recursului prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, acuzatorul de stat consideră că instanța de apel neîntemeiat a menținut sentința în partea achitării lui Gaiță Andrei de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal, precum și în partea stabilirii acestuia a modalității de executare a pedepsei cu aplicarea art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal, or, la caz a fost stabilit cu certitudine că Gaiță Andrei, împreună cu minorul XXXXX, cunoscând cu certitudine despre vârsta minoră a lui XXXXX și folosindu-se de faptul vulnerabilității ultimului, intenționat, urmărind scopul provocării dorinței minorului de a participa la infracțiune, l-a atras pe ultimul în activitate criminală, instigându-l la săvârșirea sustragerii deschise a unui gânsac cu costul de 250 lei, ce aparține lui Sușinschi Mihail.

Remarcă acuzatorul de stat că instanța de judecată în momentul aprecierii acțiunilor lui Gaiță Andrei și calificării acestora, nu a sesizat că ultimul săvârșind infracțiunea prevăzută de art. 187 Cod penal, fiind împreună cu minorul XXXXX, l-a atras pe ultimul în activitatea criminală.

Fapta infracțională este demonstrată prin faptul că, din declarațiile martorului minor XXXXX, dar și a inculpatului făcute în cadrul ședinței de judecată, s-a constatat cu certitudine că inculpatul se cunoștea de mai mult timp cu minorul, erau consăteni și prieteni. Gaiță Andrei cunoștea că el este elev la liceul din sat și respectiv, că nu a atins vârsta majoratului. La comiterea infracțiunii de sustragere deschisă Gaiță Alexandru își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor lor și le-a admis în mod conștient. La fel, acuzarea consideră că declarațiile martorului XXXXX urmau a fi apreciate critic, or, ultimul fiind prieten cu inculpatul, putea fi determinat de a face declarații favorabile în privința lui Gaiță Andrei.

Evidențiază procurorul că prin sentința Judecătoriei Rezina din 31 octombrie 2016, procesul penal în cauza penală privind învinuirea lui XXXXX de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, a fost încetat în legătură

cu faptul că părțile s-au împăcat, sentința având autoritatea lucrului judecat. Potrivit sentinței nominalizate în privința lui XXXXX, s-a constatat că la 07 iulie 2016, inculpatul minor XXXXX, împreună cu Gaiță Andrei, la propunerea ultimului, având scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, aflându-se în stradă în XXXXX, în mod deschis au sustras un gânsac ce aparține lui Sușinschi Mihail.

Astfel, existența unui act de condamnare în privința minorului XXXXX, pentru aceleași fapte comise și de către inculpat, arată clar coparticiparea acestora la comiterea infracțiunii de jaf și de aici nemijlocit intenția inculpatului de atragere a minorului XXXXX în activitatea infracțională.

Instanța de apel neîntemeiat a considerat că Gaiță Andrei corect a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) din Codul penal.

De asemenea, instanța de apel nu s-a expus asupra prevederilor art. art. 7, 61, 75, 76 Cod penal, adică nu a efectuat procedura de individualizare și stabilirea duratei și cuantumului pedepsei, în cazul stabilirii pedepsei cu aplicarea art. 90 Cod penal, ignorând prevederile art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală. Or, dispoziția art. 90 Cod penal, obligă instanța să indice în hotărâri, motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei.

7. Inculpatul a depus referință la recursul procurorului, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, considerând că decizia instanței de apel este întemeiată și legală.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 26 ianuarie 2021, apelul procurorului a fost admis, cu casarea parțială a deciziei în partea menținerii sentinței Judecătoria Orhei, sediul Rezina din 04 decembrie 2019, prin care Gaiță Andrei a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii și s-a dispus rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată. În rest, dispozițiile deciziei s-au menținut.

9. În partea descriptivă a deciziei, instanța de recurs a constatat că criticile aduse de către titularul cererii de recurs și-au găsit confirmare în speța dedusă judecății sub aspectul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprindea motivele pe care se întemeia soluția.

Deși sentința a fost contestată cu apel de către procuror, care a invocat dezacordul cu soluția primei instanțe în partea achitării lui Gaiță Andrei de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. (1) Cod penal, Colegiul penal a atestat că instanța de apel nu a pătruns în esența argumentelor formulate, trecând asupra acestora în mod superficial, nefiind motivată respingerea acestora.

Din conținutul deciziei rezultă că instanța de apel a respins probele aduse de către procuror în susținerea învinuirii inculpatului în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, considerând că declarațiile părții vătămate Sușinschi Mihail și a martorilor Vascan Filip, Arhirii Vladimir și XXXXX, coroborează cu declarațiile inculpatului și

demonstrează cu certitudine nevinovăția acestuia privitor la atragerea minorului la activitatea infracțională.

Însă sub acest aspect instanța de apel nu a analizat probele enunțate în coroborare cu circumstanțele săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b) Cod penal, or, Gaiță Andrei era împreună cu minorul XXXXX, pe aceeași motocicletă, erau consăteni și prieteni. Gaiță Andrei conducea motocicleta lui XXXXX, a oprit-o la un moment dat, minorul XXXXX a sustras gânsacul și ulterior împreună au dispărut de la locul săvârșirii infracțiunii.

În circumstanțele în care ei erau prieteni, rezultă că Gaiță Andrei cunoștea că XXXXX este elev la liceu și respectiv, că nu a atins vârsta majoratului. La comiterea infracțiunii de sustragere Gaiță Andrei își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor lor și le-a admis în mod conștient.

Instanța de apel a trecut cu vederea și faptul că prin sentința Judecătorei Reșina din 31 octombrie 2016 (dosar nr.1-158/2016), procesul penal în cauza penală privind învinuirea lui XXXXX de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, a fost încetat în legătură cu faptul că părțile s-au împăcat, ultima având autoritatea lucrului judecat.

Potrivit sentinței nominalizate, s-a constatat că „...la 07 iunie 2016, aproximativ la ora 17:00, inculpatul minor XXXXX, împreună cu Gaiță Andrei, la propunerea ultimului, având scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, aflându-se în stradă în XXXXX, în mod deschis au sustras un gânsac, ce aparține cet. Sușinschi Mihail XXXXX, cauzându-i un prejudiciu material considerabil în mărime de 250 lei..” (fd. 111-112).

În contextul celor descrise rezultă că instanța de apel nu a acordat deplină eficiență argumentelor invocate de către acuzatorul de stat cu referire la faptul că, existența unui act de condamnare în privința minorului XXXXX, pentru aceleași fapte comise și de către inculpat, arată clar coparticiparea acestora la comiterea infracțiunii de jaf și de aici nemijlocit intenția inculpatului de atragere a minorului XXXXX, în activitatea infracțională.

În concluzie, argumentele invocate în apelul acuzării nu au fost supuse verificării de către instanța de apel, argumente care, de fapt, țin de soluționarea fondului apelului și neexpunerea asupra acestora reprezintă neexaminarea fondului apelului de către instanța de apel.

Motivarea insuficientă efectuată de instanța de apel, s-a apreciat ca un viciu de judecată care afectează hotărârea adoptată și a reprezentat temei legal de a fi casat decizia atacată și a fi dispusă rejudecarea cauzei în instanța de apel.

10. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2021, apelul procurorului a fost respins ca nefondat, cu menținerea fără modificări a sentinței contestate.

11. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, partea acuzării nu a solicitat audierea martorului XXXXX, precum și a celorlalți martori ai

acuzării pentru a confirma vinovăția inculpatului pe art. 208 alin. (1) Cod penal, limitându-se doar la citirea declarațiilor acestora .

Instanța de apel examinând probatorul, consideră neargumentată și neîntemeiată învinuirea adusă inculpatului în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, precum că, „(...) *inculpatul a acționat în scopul determinării minorului la comiterea faptei de jaf*”. Prin urmare, instanța de fond la achitarea inculpatului în baza art. 208 alin. (1) Cod penal n-a comis careva erori, iar sentința instanței de fond în această parte este una argumentată inclusiv în raport cu argumentele apelului declarat.

Argumentele instanței de fond la adoptarea soluției, în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile au fost acceptate și de instanța de apel, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010*, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță. (*Garcia Ruis contra Spaniei, Hei le contra Finlandei*)

Referitor la argumentele procurorului, privind faptul că există un act de condamnare în privința minorului XXXXX pentru aceleași fapte comise, care arată clar coparticiparea acestora și nemijlocit intenția inculpatului de atragerea minorului în activitatea infracțională, se reține că sentința în privința minorului XXXXX în baza art. 187 alin.(2) lit. b), f) Cod penal nu demonstrează prezența laturii obiective și a celei subiective în acțiunile inculpatului la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin.(1) Cod penal .

Totodată potrivit materialilor cauzei, în privința minorul procesul penal în cauza penală privind învinuirea lui XXXXX în baza art. 187 alin. (2) Cod penal a fost încetat în legătura că părțile s-au împăcat.(f.d.111-112).

Prin urmare, în sensul infracțiunii prevăzute la art. 208 Cod penal, prin „atragere” trebuie de înțeles o influențare neconcretizată exercitată asupra minorului, prin manipularea psihologică a acesteia, când i se inoculează în conștiință modul criminal de viață sau când se întreprinde o racolare a acesteia într-un grup infracțional.

Totodată, noțiunea de „atragere” specificată la art. 208 Cod penal, care de altfel nu presupune altceva decât o activitate a persoanei de influențare asupra psihicului altei persoane întru determinarea la comiterea unei infracțiuni. *Lato sensu* și activitatea instigatorului ca participant la infracțiune presupune exercitarea unei

presiuni asupra psihicului uman în scopul comiterii de acesta din urmă a unei fapte prejudiciabile.

La caz, analizând materialele cauzei s-a stabilit că lipsesc careva probe care ar demonstra faptul atragerii de către Gaiță Andrei a minorului la activitatea infracțională.

12. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul a atacat-o cu recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei, remiterea cauzei la re judecare în instanța de apel în alt complet de judecători.

În motivare recurentul a indicat că:

- instanța de apel examinând apelul nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor care demonstrează vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii încriminate de către organul de urmărire penală în baza art. 208 alin. (1) Cod penal;

- instanța de judecată în momentul aprecierii acțiunilor lui Gaiță Andrei și calificării acestora, nu a sesizat că ultimul, săvârșind infracțiunea prevăzută de art. 187 Cod penal, fiind împreună cu minorul XXXXX, l-a atras pe ultimul în activitatea criminală;

- fapta infracțională este demonstrată de declarațiile martorului minor XXXXX, dar și ale inculpatului făcute în cadrul ședinței de judecată;

- inculpatul cunoștea că minorul este elev la liceul din sat și respectiv nu a atins vârsta majoratului;

- acuzarea consideră că declarațiile martorului XXXXX urmează parțial a fi apreciate critic, or, ultimul este prieten cu inculpatul și putea fi determinat de a face declarații favorabile în privința lui Gaiță Andrei ;

- alegațiile inculpatului privind nerecunoașterea vinovăției pe episodul art. 208 Cod penal, constituie doar un mijloc de apărare, deoarece minorul cu siguranță nu săvârșea infracțiune de jaf, dacă inculpatul nu oprea motocicleta. La fel trebuie de apreciat critic declarațiile ultimului că a observat găscă la XXXXX doar când a ieșit din XXXXX, precum că ceva îl bătea la picior, văzând în mână la XXXXX o găscă;

- instanța i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea blândă, fiindu-i aplicat neîntemeiat prevederile art. 90 Cod penal;

- instanța era obligată să indice care anume circumstanțe ale cauzei sunt considerate atenuante și în corelație cu care date despre persoana vinovată, servesc temei pentru aplicarea art. 90 Cod penal.

13. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (4) Cod de procedură penală, recursul se consideră admisibil în cazul în care acesta îndeplinește cerințele de formă și conținut, iar temeiurile invocate se încadrează în cele enumerate în art. 427 Cod de procedură

penală - în cazul în care este prezentă încălcarea gravă a drepturilor persoanei, iar cauza prezintă un interes deosebit pentru jurisprudență.

În sensul art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală recursul trebuie să fie motivat, iar art. 430 Cod de procedură penală indică expres cerințele cărora trebuie să corespundă cererea de recurs, în special, textul recursului trebuie să conțină *argumentarea ilegalității hotărârii atacate*, cu indicarea temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauză, *indicând care este eroarea comisă de instanță*.

În acest sens se reține, că art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală prevede 5 temeiuri de declarare a recursului ordinar, astfel, dacă o parte a procesului consideră că soluția instanței de apel conține erori de drept și o atacă în instanța superioară, atunci ea este obligată, conform art. 430 pct. 5) Cod de procedură penală să motiveze recursul cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate și să arate eroarea ce s-a comis în coraport cu cel puțin unul din temeiurile normei menționate.

Referitor la temeiul art. 427 alin. (1) pct. 10 Cod de procedură penală, simpla menționare că instanța nu a indicat temeiurile pentru aplicarea art. 90 Cod penal, rezultă o critică teoretică și subiectivă a deciziei instanței de apel, nefiind indicate motive relevante prin care s-ar confirma prezența temeiului pentru recurs, constatându-se lipsa motivării recursul și cu argumentarea ilegalității hotărârii atacate și arătarea erorii ce s-a comis în coraport cu cel puțin unul din temeiurile normei menționate.

Prin urmare, criticile formulate de recurent nu conțin indicii unor erori de drept și respectiv nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegale.

În cazul în care autorul nu argumentează ilegalitatea hotărârii atacate și nu invocă concret în recurs temeiul sau eroarea pe care se bazează din cele reglementate de norma procesual penală, un asemenea recurs se consideră ca fiind necorespunzător după conținut, deoarece nu îndeplinește exigențele prevăzute de pct. 5) art. 430 Cod de procedură penală și urmează a fi respins ca inadmisibil.

În acest sens, se reține că recurentul doar face referire la prevederi legale în abstract, fără însă a descrie circumstanțele cauzei date.

De principiu, instanța de recurs preia spre examinare doar acele critici, care sunt corespunzător argumentate de recurenți, cu indicarea legăturii cauzale dintre eroarea de drept pretinsă că a fost admisă de instanța inferioară și circumstanțele de fapt ale cauzei cărora acestea se circumscriu.

Pe aceeași linie de considerente, Colegiul evidențiază că, invocarea formală a unor temeiuri de casare, care nu sunt urmate de o motivare corespunzătoare, nu poate face obiect de examinare în procedura de recurs, având în acest sens în vedere că, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Completarea cererii de recurs cu argumente ce ar

suplini-o din oficiu, este contrară principiului contradictorialității ce guvernează întreg procesul penal.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut, prevăzute în art. 429 și 430 Cod de procedură penală.

Având în vedere cele consemnate supra, Colegiul Penal statuează asupra soluției de inadmisibilitate a recursului ordinar declarat de procuror, deoarece acesta nu întrunește condițiile legale de conținut.

14. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Țurcanu Svetlana, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 09 iunie 2021, în cauza penală privindu-l pe *GAIȚĂ Andrei XXXXX*, deoarece nu îndeplinesc cerințele de conținut.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 noiembrie 2021.

Președinte

Iurie DIACONU

Judecător

Liliana CATAN

Judecător

Ion GUZUN